

Els estatuts no són el camí. Construïm la independència

Ha arribat l'hora de passar col·lectivament a l'acció, d'actuar d'una manera general i sistemàtica.

El govern espanyol té la intenció de convertir el nostre país en un territori domesticat, poblat tan sols per gent que treballa, consumeix (quan pot) i calla, i que així es deixa espoliar tranquil·lament.

Una de les pretensions principals vers aquest objectiu és la d'esborrar la nostra identitat nacional per tal de destruir la nostra capacitat de resistència. Voldrà també convertir el territori en un terreny apte tan sols per a turisme de masses i per a activitats econòmiques secundàries.

D'altra banda, és evident que la conjuntura política internacional tendeix a donar suport a aquestes pretensions del poder dominant a l'Estat espanyol, situades totes dins les tesis del neoliberalisme que porta a augmentar l'explotació econòmica i social de les classes populars.

Davant aquesta conjuntura generalitzada, què hem de fer? Alguns partits proposen, davant la proximitat de les eleccions al Parlament de Catalunya, un debat entorn de l'Estatut d'Autonomia, al voltant d'unes propostes que poden variar des d'una simple descentralització molt limitada a l'obtenció d'algunes competències... Totes, però, estan mancades d'un fonament polític sòlid pel fet que, en les condicions polítiques actuals, estan abocades al fracàs.

L'objectiu de les classes populars catalanes en aquesta conjuntura adversa no s'ha d'orientar tant a proposar una reedició del pacte estatutari, és a dir, a tornar a entrar en la dinàmica de continuar sotmetent les nostres decisions polítiques a la lògica perversa de la sobirania espanyola, sinó que ha de fer passos decidits cap a la pròpia sobirania, ha d'avançar cap a la independència.

Cal entrar a fons en el debat polític que s'està iniciant ara, introduint-hi amb força

l'objectiu de superar els marcs estatutaris. El camí cap a la independència no és tan sols la contemplació d'un objectiu inabastable —com voldrien alguns— sinó un procés de construcció d'un poder efectiu capaç d'oposar-se a les pretensions de l'Estat espanyol i, concretament, del govern actual del PP.

La Independència no s'aconseguirà pas com una concessió de cop ni tampoc sobre la base de reivindicar reformes d'Estatuts, sinó que és un procés fonamentat en l'enfortiment de la lluita per un conjunt d'objectius que hi conflueixen. La independència l'hem d'anar construint dia a dia; i el moment actual, que és propici a un avanç en la consciència política popular, és adequat per a començar a posar unes bases sòlides d'aquest procés.

Aquestes bases no són altres que la mobilització, l'organització, perspectives que sempre han dirigit les tasques de l'independentisme. Però, ara, aquestes tasques han de prendre una orientació ferma i decididament nova, de construcció de tota una alternativa d'abast general.

La lluita ideològica i la tasca de conscienciació ha de partir de la constatació que la política del PP (i de l'Estat espanyol en general) no és inevitable i que, amb els mitjans adequats, es pot combatre amb eficàcia.

La clau d'aquesta lluita és explicar les raons de fons de les polítiques opressores, tot posant al descobert els objectius reals de les diferents mesures contràries a les classes populars catalanes, la qual cosa contribuirà a anul·lar la capacitat operativa d'aquestes mesures en la pràctica quotidiana. Si cada dia el poder pren més decisions sense fer cap mena de cas de l'opinió popular i per mitjà de la simple manipulació mediàtica, cal estendre entre la població la legitimitat de la lluita contra la tirania, també quan aquesta tirania és fonamentada amb mesures que són ostensiblement injustes, per molt que estiguin basades en decisions parlamentàries d'un parla-

ment que no és el nostre. Cal anar construint una veritable xarxa d'obstrucció a la política oficial i de construcció de l'organització popular en la confrontació quotidiana.

Però allò que marca el moment actual d'una manera especial és el fet que la construcció dels instruments organitzatius s'ha de portar a terme de manera adequada, sense la improvisació que ha caracteritzat sovint la pràctica independentista. És a dir:

- Elaborant i difonent una veritable Alternativa a partir de les reivindicacions socials, culturals i polítiques que interpreten els interessos de les classes populars catalanes (independentment dels continguts dels Estatuts d'autonomia que estiguin en discussió). Els aspectes principals d'aquesta Alternativa (com ara les garanties per a la democràcia participativa; el dret a l'Autodeterminació; la presència política i lingüística a Europa; les bases d'una política lingüística normalitzadora; les condicions per a la construcció d'un espai cultural, polític, econòmic i laboral dels Països Catalans) han d'ésser coneguts i defensats per amplis sectors populars.
- Tot plegat representa avançar cap a una Ruptura Democràtica, tot promovent una Alternativa Política que per mitjà d'una ruptura constitucional, retorni el poder de decisió i la sobirania al poble català. La reivindicació de la Ruptura Democràtica, un procés que la classe política responsable de la transició postfranquista va estafar al poble català, pot constituir un horitzó clarificador i engrescador. Més enllà del pidolament il·lusori d'uns nous marcs estatutaris de subordinació, hem de generalitzar una Alternativa Democràtica Independentista. Davant les propostes de renovació de la nostra submissió, hem de mostrar la necessitat (i la possibilitat) de la ruptura democràtica constitucional de l'independentis-

- me. La resistència quotidiana a les injustícies de l'opressió del poder espanyol ens acostarà a aquest objectiu de renovació clara del marc polític.
- La nova etapa organitzativa s'hauria de fer estenent també, com a objectiu urgent, l'àmbit de les organitzacions de lluita a tots els Països Catalans, superant d'una vegada els immadurs endarreriments regionalistes actuals.
 - Construint, alhora, les infraestructures necessàries per a la lluita independentista: estructures de recerca i mediàtiques, instruments de promoció cultural i social, de dinamització econòmica, d'enfortiment sindical, de protecció ecològica, etc.

- Intensificant la pressió ideològica contra la dreta espanyolista i la pressió no sols ideològica, sinó també social contra l'espanyolisme més recalcitrant del PP i els seus aliats, bandejant progressivament (i a mesura que vulguin desplegar les seves mesures opressores) aquests sectors dels més diversos àmbits de la vida col·lectiva. La identificació de l'enemic en les seves més diverses formes és una de les claus bàsiques per a avançar en la defensa de les reivindicacions de les classes populars.
- Proveint les organitzacions de lluita reivindicativa d'instruments de defensa dels interessos populars davant eventuais atacs del feixisme oficial o paraoficial.

Res no pot ésser deixat a l'atzar o a la improvisació. L'ocasió del debat actual entorn dels Estatuts ha de ser l'oportunitat per a construir els pilars fonamentals per a avançar cap a la Independència, a partir de la consciència dels nostres drets col·lectius.

La Independència no s'aconseguirà pas amb la simple obtenció d'un 51 % dels vots en alguna part el territori nacional, sinó per mitjà de la mobilització general i la tasca sistemàtica dels sectors més dinàmics del poble català, arreu del territori.

Comença un període de construcció de l'independentisme de masses.

Passem totes i tots a l'acció generalitzada.

L'Estat espanyol a la banqueta dels acusats

El mes de novembre del 2003 es realitzarà al Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg el judici contra el Regne d'Espanya per les tortures als independentistes detinguts l'estiu del 1992. La causa consta en total de 15 demandants contra l'Estat espanyol, que van denunciar després de la seva detenció les tortures que els van ser aplicades per la Guàrdia Civil durant els interrogatoris.

El fet és d'una transcendència política sense precedents, donat que no hi hagut al Tribunal Europeu una denúncia de tortures col·lectiva amb aquest nombre de demandants que hagi prosperat fins arribar a judici. El macrojudici als detinguts del 1992, que es va realitzar l'abril del 1995, ja es va convertir en un cas de dimensions considerables, sobretot pel fet que la major part dels 25 encausats, i fins i tot detinguts que només havien acudit en condició de testimoni, havien explicat i denunciat les tortures a què havien estat sotmesos a les diferents casernes per tal d'extreure'ls la informació inculpatòria que es feia servir al procés judicial. El «macrojudici» a l'independentisme català es va convertir en una denúncia col·lectiva de la tortura, que per les seves dimensions només trobaríem equiparable al Procés de Burgos del 1970.

El nombre de demandants contra l'Estat espanyol és gran, però foren molts més els qui patiren la tortura a mans de la Guàrdia civil. De la xifra de la cinquantena d'independentistes que van ser detinguts durant la ràtzia olímpica quasi una trentena van denunciar d'alguna manera que havien estat torturats. En molts casos aquesta denúncia s'havia fet davant el jutge instructor (paradoxalment l'expert en drets llui-

nyans, Baltasar Garzón) en la situació d'incomunicació que atorga l'anomenada llei «antiterrorista», però aquest jutge continuava impassible el cicle d'interrogatoris iniciats pels torturadors. En d'altres casos s'havien denunciat les tortures sofertes a la forense, una persona que, incomplint clarament el seu codi deontològic, vetllava perquè el detingut tingués prou salut per aguantar els torns dels torturadors i que minimitzava als informes l'estat del detingut o les seves esporuguides denúncies. En tants altres casos, els detinguts que sortien en llibertat després de declarar mostraven les conseqüències físiques de la tortura i denunciaven els fets. Les primeres denúncies individuals als jutjats van ser fetes pels primers detinguts que havien aconseguit sortir en llibertat. Posteriorment, els qui havien passat a presó feien arribar les seves als seus advocats, tot i les dificultats que suposa la presó (incomunicació inicial, distància geogràfica, impediments per treure papers de la presó, etc.).

Als jutjats de Barcelona i de Madrid es van presentar en total 21 denúncies individuals de tortures; alhora, tres de col·lectives van ser presentades per col·lectius i personalitats als jutjats de Girona, Madrid i al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que per lògica democràtica haurien d'haver originat l'obertura d'una investigació. Totes van ser arxivades. Poc temps després es va saber que els agents de la Guàrdia Civil que havien comandat la ràtzia del 1992 contra l'independentisme català havien estat condecorats i ascendits per l'èxit de l'operació.

Aquests onze anys que ens separen del dal·tabaix del 1992 han estat un llarg camí de denúncies, querelles, recursos, desestimacions i

arxivaments, que ja havien dut la denúncia de les tortures fins al Tribunal d'Estrasburg l'any 1996, en què va ser desestimada per causes formals. Un cop negats tots els recursos jurídics a l'Estat espanyol totes les denúncies particulars i populars s'havien identificat i plegat en l'acció popular que les incloïa totes i que estava més avançada. Un cop arribada a Estrasburg, el 1996, va ser desestimada amb l'argument que «El Comitè considera que no es pot pretendre víctima aquell qui és incapaç de mostrar que ell és personalment l'afectat per la mesura que es critica», que resolvia que l'acusació popular no podia denunciar fets que afectaven unes persones concretes. Una maniobra formal per no enfangar-se diplomàticament en un tema tan espinós (és un fet conegut que el Tribunal Europeu pel Drets Humans d'Estrasburg no ha tractat cap dels centenars de denúncies de tortures que s'han realitzat per part de l'independentisme basc, per posar un exemple).

Un torna a començar que retornava la denúncia al marc jurídic de l'Estat espanyol, que havia de resultar una via morta, però que paradoxalment oferia una escletxa oberta al macrojudici: a la sentència 47/95 de l'Audiència Nacional del 1995 el tribunal instava els jutjats corresponents a prendre testimoni als processats que, un rere l'altre, havien denunciat les tortures patides durant la seva detenció, i s'inhibia així d'una patata calenta que havia aconseguit traspasar la censura mediàtica i que havia donat la volta al macrojudici tot convertint-lo en una denúncia col·lectiva contra la tortura. Sis anys després, aquesta escletxa judicial ha permès, a través de noves desestimacions, recursos, querelles i arxiva-

ments, que les denúncies arribessin fins al Tribunal d'Estrasburg. En total són 15 de les 21, ja que sis han estat desestimades per motius formals o per manca de motivació posterior d'alguns denunciants.

El temps i els fets, però, ens mostren que només la reivindicació col·lectiva reïx en els seus objectius. La lluita en la denúncia de la tortura practicada per l'Estat espanyol, un fet immoral i il·legal, és una lluita que hem d'emprendre tots i totes. És un mal que ve de lluny i que l'Esquerra Independentista ha patit durant els negres anys de repressió, que continua patint en l'actualitat i que roman latent amb la intenció de defensar els seus interessos d'ocupant i de classe al preu que sigui. I per aquest fet, el judici a Estrasburg ha de ser un moment per rearmar l'independentisme d'optimisme.

No podem parlar d'Estrasburg sense recordar una de les poques victòries judicials amb què compta l'independentisme català. Aquest tribunal europeu va resoldre que el judici de

l'anomenat «Cas Bultó» no havia comptat amb les garanties mínimes i va obligar l'Estat espanyol a repetir-lo. El tribunal d'aquest nou judici va absoldre Antoni Massaguer, l'exemplar militant independentista mort fa tres anys, Xavier Barbarà i Ferran Jabardo el novembre del 1993 i va condemnar l'Estat espanyol a pagar una sèrie d'indemnitzacions pel dany moral provocat per la privació de llibertat injustificada que van haver de patir.

El judici de novembre se'ns presenta com un moment interessant que hem de saber rendibilitzar políticament. Sense caure en el cofo-

isme, ja que tot i una sentència favorable, aquesta petita batalla no reconfortarà aquells qui han estat torturats durant els llargs i actuals anys de repressió contra l'Esquerra Independentista, hem de pensar que aquest escenari pot aportar-nos forces noves si en sabem treure profit: internacionalització de l'independentisme català; reforçament col·lectiu; conscienciació social del paper de la repressió; etc. En resum, cal que la immoralitat de la tortura esdevingui un *boomerang* per a l'Estat espanyol que signifiqui un petit avenç en el nostre camí cap a la llibertat.

Fotografia d'una de les manifestacions convocades per familiars dels independentistes detinguts el 1992

El Full de Ruta: un camí errat

El conflicte palestino-israelià torna a estar en un dels moments més candents dels darrers anys, encara que la lluita palestina contra l'ocupació israeliana té uns antecedents que es poden trobar fins i tot abans de la creació artificial d'un Estat jueu a les terres de Palestina el 1948.¹ La darrera reactivació de la confrontació es va produir a partir del setembre de l'any 2000, quan el general Ariel Sharon, en aquells moments dirigent a l'oposició del partit ultradretà Likud, es va presentar a passejar a l'Esplanada de les Mesquites de Jerusalem. La resposta palestina a la provocació no es va fer esperar i la repressió brutal de l'exèrcit israelià tampoc. Mentre començava una nova insurrecció general (Intifada) palestina els israelians assassinaven més de quatre-centes persones.

Fa tres anys, doncs, que dura aquesta Intifada i, en comptes d'intentar arreglar la situació, el govern israelià només pren decisions per empitjorar-la, ja que la política que practica el govern d'Ariel Sharon per impedir qualsevol diàleg amb l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) és la repressió indiscriminada contra la població civil. El seu objectiu final és, segons paraules de Leïla Shahid,² delegada general de Palestina a l'Estat francès, «... destruir l'ANP i allò que queda de les seves in-

frastructures i assassinar el major nombre possible dels seus dirigents». D'aquesta manera, el govern israelià pretén «... desplaçar el màxim nombre de palestins cap a Jordània (...), ja que la seva "solució" al conflicte és l'establiment d'un Estat palestí a Jordània, i no pas a Palestina». Aquest objectiu no és nou: ja el 1919 la comissió nord-americana King-Crane acabava el seu informe sobre el Pròxim Orient advertint al president Wilson que «Els sionistes preveuen la completa despossessió dels nadius de Palestina no jueus», amb la qual cosa queda ben palès el veritable caràcter del sionisme.

Els dos principals partits del govern actual d'Israel, el Likud (extrema dreta) i el Partit Laborista³ (socialdemòcrata) discrepen mínimament del postulat tradicional del sionisme: l'expulsió del màxim de palestins de la

terra promesa. Però mentre es vegin obligats a mantenir converses amb l'ANP, el *procés de pau* anirà avançant cap als acords a l'estil bantustan.⁴ Cadascun d'aquests enclavaments estaria completament encerclat per territori annexionat a Israel i administrat per l'ANP. Per tant, aquest model no és res més que una clara adaptació del colonialisme tradicional.

La pretensió d'aquest pla és garantir que el territori aprofitable d'aquesta zona i els recursos crucials (sobretot l'aigua) continuïn sota control israelià, mentre que la població estaria controlada per un règim palestí clientelar i dòcil. Així, els cantons, o bantustans, administrats per palestins podran proporcionar a l'economia israeliana la mà d'obra barata i fàcilment explotable que necessiti. A més llarg termini, i quan la política internacional ho permeti, la població palestina es podria *transferir* a algun altre indret.

En el seu intent d'exterminar el poble palestí o de fer-lo fora de les fronteres actuals, l'Estat israelià no es troba sol. Els EUA, els grans avaladors de la *llibertat*, són els que mouen realment els fils de la situació del Pròxim Orient. Una de les conseqüències de la *croada* anticomunista de les diferents administracions nord-americanes al Pròxim Orient ha estat l'enfortiment dels fonamentalistes islàmics, amb la qual cosa el govern israelià ha

¹ Per a més informació històrica podeu llegir *Palestina, ocupació i resistència* de Salah Jamal, editat per Edicions El Jonc (2001).

² Entrevista a *Combat breton* núm. 190.

³ Per adonar-nos fins a quin punt tots dos partits comparteixen els postulats més excoients del sionisme només recordar el debat entre Shlomo Ben-Ami, considerat un colom israelià favorable a la creació d'un Estat palestí, i un ministre de la dreta. Quan aquest li va dir al laborista que tots dos «eren als extrems del ventall polític», aquest li va respondre: «De cap manera, us equivoqueu. Jo també vull l'annexió de tota la Cisjordània a l'Estat d'Israel, perquè crec que des del nostre punt de vista és una injustícia que se'ns separi la nostra pàtria històrica. Però mireu acarem aquesta afirmació amb la realitat. [...] Cal, doncs, reconèixer que hi ha coses que no podem obtenir.» És a dir, Ben-Ami considera que els israelians tenen dret a ocupar i annexionar un altre país i, sens dubte, només l'existència de la resistència palestina frena els seus desitjos annexionistes.

⁴ Article de Noam Chomsky publicat a *Zmag* el juliol del 2000.

aconseguit finalment posar entre l'espasa i la paret a l'assessat Arafat i l'ANP: entre l'espasa del Thasat i la paret de les organitzacions islàmiques fonamentalistes com Hamàs, que en el seu origen va comptar amb l'ajut del Mossad (serveis secrets israelians) per afeblir l'autoritat i el prestigi de les organitzacions d'alliberament nacional laiques i progressistes (socialistes, comunistes...) com Al Fatah o el FPAP i fer impossible el diàleg i la negociació.

Els EUA són, precisament, els que han impulsat, amb el suport de Rússia, la Unió Europea i l'ONU, el Full de Ruta (agost del 2002), pla de negociació entre israelians i palestins que teòricament té com a objectiu arribar a un acord de pau. Aquest pla, tanmateix, no ha vist la llum pública fins que els EUA l'han inclòs en la seva estratègia per a l'Orient Mitjà, com a torna de l'ocupació de l'Iraq.

Tot i que en aquest Full de Ruta s'hi especifica clarament que l'objectiu final ha de ser la fi de l'ocupació i la creació d'un Estat palestí (sense especificar-ne, però, les característiques), s'hi estableix un calendari d'etapes que, com va passar a Oslo, beneficia l'ocupant, permet a l'Estat israelià continuar amb la seva

política de fets consumats i amb les seves tàctiques dilatòries ja sabudes. Així, la primera fase de la primera etapa del Full de Ruta exigia un conjunt de condicions només als palestins, com ara l'aturada de la Intifada, canvis en la direcció de l'ANP o el reconeixement que els israelians tenen dret a viure en pau i seguretat. Només en una segona fase Israel hauria de congelar «l'activitat colonitzadora d'acord amb l'informe Mitchell, incloent-hi el creixement natural dels assentaments».

Per bé que al final de juny d'aquest any, la majoria d'aquestes condicions s'havien complert (per exemple, la resistència armada palestina va declarar una treva), una vegada més s'ha fet palesa la inexistència voluntat del govern sionista d'Israel d'arribar a una resolució del conflicte justa: els assassinats del Tshal contra la població dels camps de refugiats de Gaza han provocat la resposta armada dels islamistes palestins. Per tant, i de moment, el Full de Ruta torna a ser a la via morta, i la pau al Pròxim Orient molt lluny de poder-se fer realitat.

Comptat i debatut, tant l'Estat israelià com el seu valedor nord-americà haurien de

tenir clar que per resoldre el conflicte israelià-palestí és imprescindible el diàleg entre les dues parts del conflicte per tal de formalitzar la partició de Palestina (acceptada per l'OAP) en dos estats veïns a partir de les fronteres marcades per l'ONU el 1947-48. Això implica:

- La retirada de les forces d'ocupació israelianes dels territoris ocupats en les diferents guerres àrabo-israelianes, és a dir, compliment de les resolucions de l'ONU 242 i 338.
- La desaparició dels assentaments dels colons israelians en territori palestí.
- El lliure retorn dels refugiats palestins.
- Jerusalem com a capital de Palestina.
- La demolició del mur de la vergonya.

Només si es compleixen aquestes condicions, serà possible reduir la influència del islamisme fonamentalista al si de la societat palestina. Per contra, qualsevol intent d'acord o negociació que no les satisfaci està condemnat al fracàs més tard o d'hora, perquè no estarà basat en la justícia.

Nova publicació de l'MDT

El Moviment de Defensa de la Terra hem publicat el llibret Documents polítics de la VIII Assemblea Nacional de l'MDT, que conté les ponències de la nostra VIII Assemblea Nacional, recentment celebrada.

Amb aquesta publicació, l'MDT continuem la nostra pràctica habitual de donar a conèixer al conjunt de l'Esquerra Independentista

el fruit dels nostres debats interns, per la qual cosa restem oberts a qualsevol observació o suggerència que pugui millorar-ne el contingut.

D'altra banda, ben aviat (si no hi ha cap entrebanc, a finals d'octubre) sortirà el llibre De militància, que complementa el Petit llibre roig del/la jove independentista.

A través de l'adreça electrònica, mdt@estelnet.com, podeu sol·licitar la versió electrònica de *La Veu* i la publicació dedicada a tractar temàtiques de fons *Estelada Roja*, editada per l'MDT.

Desitjaria col·laborar en l'edició de **La Veu** del Moviment de Defensa de la Terra amb una aportació de:

☐ 7,5 euros ☐ 12 euros ☐ 30 euros

Nom Cognoms Telèfon

Adreça Població DP:

Entitat d'estalvis

Entitat Oficina DC: Compte

Signatura: